

ANUNȚURI

Să dăm slavă lui Dumnezeu că a mai venit în lume un prunc, prilej de a ne mai lăsa vreme de pocăință: ***Pavel***, al patrulea copilaș al familiei Săplăcan. De asemenea, sâmbăta aceasta a fost încreștinat al doilea nepot al surorii Iosana: ***Ștefan-Ioan***.

Paul, copilul mult încercat de boli al familiei lui Cosmin din Vladimirescu, a început să simtă efectele tratamentului premergător operației pentru care s-au strâns bani. Starea lui e ceva mai bună. Băiatul va fi operat în Israel dacă se va strânge suma necesară. Deocamdată s-au strâns 22.000 euro, jumătate de banii de care e nevoie.

ȘTIRI

• **14 mai - „Ziua națională de cinstire a martirilor din temnițele comuniste”** este instituită în amintirea nopții de 14 spre 15 mai 1948, când au fost arestați numeroși tineri, intelectuali, români care s-au opus regimului comunist. Operațiunea de arestare din acea noapte a vizat mii de tineri, dar și cultele religioase și partidele politice. Au fost arestați, după anchete groaznice, primind ani grei de închisoare. Mulți dintre cei arestați nu s-au mai întors niciodată la familiile lor. Printre cele mai cunoscute închisori comuniste în care și-au executat condamnările sau în care și-au pierdut viața numeroși deținuți politici se numără cele de la Pitești, Gherla, Aiud, Târgu Ocna, Sighet, Râmnicu Sărat, Arad, Jilava sau Văcărești.

• **Cea mai mare comunitate de români din afara României se află în Italia.** Prima parohie românească a apărut în peninsulă în 1940, dar abia 2008 românii ortodocși din Italia au avut propriul episcop, în persoana PS Siluan. La momentul actual, funcționează acolo 292 de parohii, 5 mănăstiri, 2 schituri, 1 așezământ monahal și 132 de filii ale românilor ortodocși – comunități înființate cu multă trudă, mai ales în ce privește locul de rugăciune, foarte multe dintre ele găzduite în lăcașe de cult catolice. În această perioadă 17.000 de familii de români au fost binecuvântate prin Taina Cununiei și peste 100.000 de copii au fost încreștinați.

• **Muntele Athos este din nou deschis pelerinilor**, începând cu data de 11 mai 2021. Accesul a fost restricționat din cauza pandemiei de coronavirus. Sf. Chinotită s-a întâlnit în 10 mai 2021 și a decis ca intrarea pelerinilor în Sfântul Munte să fie permisă numai după emiterea diamonitirioanelor (permisul special de intrare), pentru un număr limitat de pelerini și doar la așezarea monahală la care este invitat pelerinul. *Basilica.ro*

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 17 (XXXVI) 16 mai 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Femeile, precum florile, *să se lasă rupte și să moară ca să facă o bucurie*

Cuvânt al Păr. Constantin Sârbu mărturisitorul

Societatea noastră civilizată a adus drepturile femeii, dar Domnul Iisus a adus respectul ei.

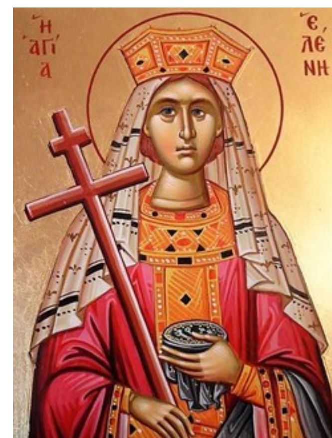
Hristos a vindecat femei: pe soacra lui Petru, pe femeia gârbovă, pe cea cu scurgere de sânge. A lăudat pe văduva care dăduse doi bănuți la Templu. A ascultat rugăciunea cananeencei pentru fiica ei. A vorbit la fântâna lui Iacov cu femeia samarineancă, ce a devenit mai apoi muceniță.

Pe drumul Golgotei, Hristos mergea zdrobit sub povara crucii. Maica Sa și Maria Magdalena Il urmau îndeaproape. Veronica I-a întins năframa ca să-Și șteargă fruntea. **Nicio femeie nu L-a trădat pe Domnul Iisus**. Iuda L-a vândut. Petru s-a lepădat de El în noaptea când a fost prins. Toma s-a îndoit de Înviere. Femeile nu s-au îndoit, n-au fugit, nu L-au părăsit pe drumul Golgotei. Ele I-au uns trupul. Ele L-au plâns și L-au așezat în Mormânt. Lor Li s-a arătat întâi și ele au vestit primele scularea Lui din morți.

Femeile au profunzimi sufletești mai mari decât bărbații. **Au o inimă caldă și intuiesc totul din iubire**. Au puterea de a se dărui, aducând lumină și bucurie. Sunt ființe plăpânde, dar cu suflet mare, plin de delicatețe și gingășie.

Femeile sunt asemeni florilor. Floarea bucură pe toți. Înflorește ca să aducă bucurie. Oferă frumusețea petalelor ei minunat colorate și parfumul ei. Se lasă ruptă și moare ca să-ți facă o bucurie, ca să-ți înfrumusețeze viața și casa. Căci totul în lume răsare din durere.

Prin toată viața Sa pe pământ, **Hristos ne-a învățat ce înseamnă să slujești cu adevărat pe om**: să-l ajuți, să-i faci bine din milă și dragoste, fără să tragi nădejde să primești ceva în schimb. Iisus a vindecat, a înviat morți, a scăpat suflete de urgia demonilor, și asta fugind de slava lumii. Îndurerat, **a intervenit simplu, firesc, fără să facă observații, fără să țină lecții.** A dat doar câte un îndemn scurt, o poveță, arătând că pe lângă vindecarea rănilor trupești, voia să

Sf. Împărăteasă Elena (†21 mai 327)

Tatăl Sfântului Constantin s-a căsătorit cu Elena, fiica unui hangiu, pentru bunătatea și frumusețea sufletului ei. Au stat împreună 23 de ani, până ce Constanțiu a fost silit să se despartă de ea, din motive politice. În tot acest timp, ea l-a urmat pretutindeni unde îl duceau îndatoririle millitare. Și-a pus amprenta asupra unicului său fiu, Constantin, printr-o educație aleasă și duhovnicească (datorită ei a dat împăratul edictul de toleranță de la Milano), iar asupra celor din locurile unde a stat, din Asia și până în Anglia, prin neîncetatele sale milostenii. Toată Europa a iubit-o pentru facerile sale de bine, iar dovada cea mai bună este că până azi, milioane de femei din toată lumea îi poartă numele. La 78 de ani, când bunicile își văd de nepoții lor, Sf. Elena pornea în cea mai minunată lucrare a vieții sale: aflarea Sfintei Cruci. Ce inimă și ce credință trebuie să ai, ca să lași toate, mai ales slăbiciunile femeiești și neputințele vârstei, și să pornești într-o călătorie primejdioasă pe mare, spre necunoscutul și greul acestei misiuni! În Țara Sfântă a stat doar în rugăciune și nenumărate milostenii, până i-a descoperit Dumnezeu locul Sfântului Mormânt și Sfânta Cruce. În doi ani a zidit acolo zeci de biserici. Apoi s-a întors lângă fiul său, care a sprijinit-o necondiționat în toată lucrarea de apostolat.

facă să pătrundă lumina în suflete.

Să facem şi noi pentru semenii noştri ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. **Să fim receptivi la suferinţele celorlalţi.** Unii sunt străini faţă de tot ce-i înconjoară. Nu văd şi nu-i preocupă decât persoana lor. Aceasta e sălbăticie. Alţii îi chinuie pe cei din preajma lor, dar se chinuie şi pe ei înşişi, fără să-şi dea seama. Noi însă să nu facem aşa. Când aflăm un bolnav, un suferind, un muribund, să alergăm cu o vorbă bună, cu o mângâiere, cu o faptă creştinească, fără să aşteptăm vreo răsplată în schimb.

Să nu fim indiferenţi, căci indiferenţa ucide!

Dumnezeul iubirii nu poate îndemna decât la iubire. Domnul Iisus ne învaţă să urâm păcatul, dar nu pe păcătos. Şi ne învaţă să fim iertători, să acoperim totul cu dragoste, căci iubirea e însoţită de iertare şi îngăduinţă.

În toată viaţa Sa pe pământ, **Hristos a lucrat cu sensibilitate, cu gingăşie şi fineţe sufletească**. A cunoscut şi a înţeles suferinţele tuturor. N-a trecut cu vederea pe nimeni. A vindecat pe bolnavi, a alinat pe cei deznădăjduiţi, a întins mână de ajutor celor în primejdii, a strâns la piept cu duioşie pe copii. A plâns la vestea morţii lui Lazăr, a plâns pentru soarta Ierusalimului şi plânge şi azi pentru orice durere şi suferinţă. Plânge şi pentru suferinţa ta, pe care o cunoaşte.

Iisus a văzut în fiecare om fărâma de dumnezeire din el, după chipul şi asemănarea Sa. **De am avea şi noi un strop din iubirea lui Hristos!**

A iubi cu iubirea Lui înseamnă a acoperi căderea fratelui tău, a suferi împreună cu el, a câştiga inima lui prin dragoste şi îngăduinţă. Înseamnă **a dărui ceva din sufletul tău aproapelui.**

Să iubim deci şi noi, să iertăm şi noi, să fim blânzi, să fim buni, să fim sfinţi chiar! Să fim oameni adevăraţi, prin Adevărul – Hristos Care ne-a iubit până la capăt.

EVA, mângâierea dată de Dumnezeu omului

Cuvânt al Sf. Ioan Gură de Aur

După ce au fost făcute toate animalele şi după ce au primit nume de la cel dintâi zidit, Stăpânul cel iubitor de oameni caută să-i facă ajutor asemenea lui. La Facere se spune *„Nu s-a găsit ajutor asemenea lui”*. De aceea Dumnezeu îi face ajutor din însăşi substanţa lui Adam. *„Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; şi, dacă a adormit, a luat una din coastele lui şi a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie şi a adus-o la Adam.”* Ceea ce a adus asupra lui Adam n-a fost nici numai somn adânc, nici somn obişnuit. Dar pentru că înţeleptul Creator avea să-i scoată una din coastele lui Adam, de aceea, **ca să-l facă pe Adam să nu simtă durere, ca nu cumva, aducându-şi aminte de fiinţa aceea care i-a produs durere, să se uite cu duşmănie la cea plăsmuită din coasta lui şi s-o urască**, Dumnezeu a adus asupra sa un somn adânc, ca o amorţire, ca să nu simtă deloc ce se întâmplă cu el. Iar ca Adam să nu simtă mai târziu lipsa coastei şi să-l întristeze această lipsă, Dumnezeu a rânduit bine, plinind locul ei cu carne.

Dumnezeu a luat o parte dintrun întreg ce era plăsmuit; **am putea spune că i-a dăruit ceea ce îi lipsea.** N-a făcut o altă plăsmuire, ci a luat o mică parte din plăsmuirea gata făcută şi cu ea a făcut o fiinţă desăvârşită, întreagă, completă, în stare şi să stea de vorbă cu Adam, şi să aibă multă mângâiere cu el, datorită comuniunii de fiinţă. Pentru această mângâiere a fost creată femeia. **Căci omul avea nevoie de cineva cu care să vorbească, de cineva de aceeaşi fiinţă cu el, care să-i poată aduce multă mângâiere**.

„Adam şi femeia lui erau amândoi goi şi nu se ruşinau.” **Gândeşte-te la covârşitoarea lor fericire!** Erau mai presus de toate cele trupeşti. Ca şi cum ar fi fost în cer, aşa trăiau pe pământ. Sfânta Scriptură ne spune aceasta ca să cunoaştem traiul lor fără de durere şi starea lor îngerească. Nu se ruşinau că erau goi, pentru că nici nu ştiau că erau goi, căci îi acoperea slava cea nespusă, care-i împodobea mai bine decât orice haină.

Mironosiţele

Azi, în lumea răsfăţată,
Duhuri rele stăpânesc,
Depărtându-se prin asta
Darul cel dumnezeiesc!

Câteva mironosiţe,
Ca la patimi oarecând,
Se grăbesc pe drumu Crucii,
Pentru adevărul sfânt!

Doamne, ţine-le curajul,
Dă-le chipul Tău cel sfânt,
Cum l-ai dat şi Veronicăi
Când mergeai către mormânt!

Sf. Ioan Iacov Hozevitul

Sf. Muza *(16 mai)*

COPILA CHEMATĂ DE MAICA DOMNULUI

Sfânta Muza, fiind încă pruncă, într-o noapte oarecare, i s-a arătat în vis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, căreia îi urmau nişte fecioare de o vârstă cu Muza. Şi a întrebat-o Preacurata pe Muza:

- Voieşti să vieţuieşti cu aceste fecioare şi să-mi urmezi mie?
- Voiesc, Doamnă!

Şi i-a poruncit ei Stăpâna, ca să nu mai facă de acum nimic copilăresc sau ceva necuviincios, să se înfrâneze de la râs şi de la jucării, ştiind că la treizeci de zile, va veni şi va şedea împreună cu fecioarele acelea. Deci, prunca Muza, deşteptându-se, şi-a schimbat obiceiul din ceasul acela şi şi-a lepădat toată mintea copilărească. Părinţii ei minunându-se şi întrebând-o pe ea despre acea vedenie, ea le-a răspuns că a văzut-o pe Maica Domnului şi că a luat poruncă de la ea, de ziua în care o să se ducă şi să se sălăşluiască cu fecioarele cele ce îi urmau ei. Deci, sosind ziua a douăzeci şi cincea, Muza a fost cuprinsă de friguri; iar la treizeci de zile s-a apropiat ceasul să meargă la cea care i s-a arătat în vedenie. Apoi, iarăşi a văzut-o pe Preacurata Fecioară, venind la ea cu fecioarele acelea. Atunci ea a început a zice cu glas lin către Maica Domnului, care o chema:

- Iată, vin Doamnă, iată, vin!

Şi cu acest cuvânt şi-a dat sufletul în mâinile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Să avem rugăciunile ei!

Sfintele Fecioare

Monahia Teodosia (Zorica Laţcu)

Am cunoscut că cerul e gol. Iisus îşi duce
Spre Golgota jertfirii mereu aceeaşi Cruce.
În calea Crucii iese, să-i îndulcească-amarul,
Fecioara Veronica, ţinând în mâini ştergarul.
Iar Maria Prea Curată, în Sfânta Ei durere
Îşi sfâşie genunchii în lungă-ngenunchere.
Cu teamă să n-o prindă pe calea Sfântă zbirul,
Aleargă Magdalena, ducând şi astăzi mirul.
Şi iarăşi se aude, în marginea gheenei
Căzând cu ploi de lacrimi, suspinul Magdalenei.
Şi iarăşi cu batjocuri, e defăimat în lume,
De gură hulitoare, prea sfântul dulce nume,
Şi Sfintele Fecioare azi sânge varsă iară
Să spele-n munci cumplite a cuielor ocară.

Când se gătesc în grabă privelişti nemiloase
Voi cum să staţi departe, fecioare luminoase?
Când iarăşi se găteşte paharul cu otravă,
Mai poate sta viteaza Varvara sus în slavă?
Când roata se-nvârteşte stropind cu sânge tina,
Cum va putea în Ceruri să stea Ecaterina?
Când şi astăzi râd păgânii de nunta cea cerească,
Putea-va Dorothea să nu mărturisească?
Când plâng copii de foame şi n-au cui să cerşească,
Putea-va Filoteea să nu îi miluiască?
Când sfintele icoane sunt prigonite, oare
Teodora n-o fi din nou biruitoare?
Eu am văzut că cerul e gol... Şi când odată
Îşi va-nceta şi Mielul jertfirea necurmată,
Atunci abia, senine, vă veţi sui fecioare
Să-mpărăţiţi cu Mielul în slăvi strălucitoare.

pilda de viețuire a Maicii Domnului, privesc cu multă responsabilitate, recunosc, și cu puțină teamă, dar cu multă nădejde că Dumnezeu îmi va ajuta să împlinesc cum se cuvine îndatoririle ce-mi revin ca femeie. **Rămâne ca o taină pentru mine**, dar care, la un moment dat, **am nădejdea că va fi înțeleasă deplin** – de ce Dumnezeu m-a lăsat așa, de ce Dumnezeu m-a făcut femeie. *Nicoleta*

De ce m-a făcut Dumnezeu femeie? Mă întreb și eu uneori. Și nu o spun ca să mă plâng, dar cred că o femeie are putere mai mare decât un bărbat în a clădi sau dărâmă suflete, caractere.., familii/familie... O femeie trebuie să fie mereu în umbră, dar gata să ridice și să întărească sufletele de lângă ea oricând... Și când zic în umbră nu mă refer la smerenia prost înțeleasă de mulți dintre creștini... **Să fii femeie smerită** nu înseamnă să îți tai voia total, ci **înseamnă să-ți faci voia ta după nevoia celor din jur și să o faci cu dragoste**. **Mi se pare minunat (și greu) că o femeie are în mâinile ei pictarea sufletelor ce o înconjoară** și nu mă refer doar la copiii ei... Nu toate au copii, dar au soți pe care trebuie să-i îmbrace cu dragoste... Cred că pot să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a făcut femeie în câteva cuvinte simple care cuprind totul.... Îi mulțumesc că sunt femeie pentru că atunci când soțul meu vine acasă după zile multe se pune lângă mine și simt că se încarcă cu energie și putere... Și pentru că, atunci când copiii au dureri de tot felul, pot să le ducă știind că sunt acolo... Pentru puterea asta Îi mulțumesc lui Dumnezeu... Cum zice Gruia: mamele au puteri magice... Și când știi că ești magic pentru cineva nu trebuie decât să mulțumești lui Dumnezeu pentru bucuria asta! *Carla*

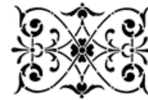

Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu, Tatăl Nostru ceresc, Părintele Luminilor, pentru că sunt fiică a Marelui Stăpân, prințesă a cerului. Mulțumesc din toată inima mea pentru că mi-a dăruit minunate daruri prin faptul că sunt femeie. **Mulțumesc pentru sensibilitate**; **finețea sufletului; dibăcie** în rânduirea lucrului din casă, așa încât să fie un cămin; **empatie**; **iubire practică și promptă** pentru cei din familie, cei cu care lucrez și întreaga preajmă; **delicatețe**; **iubirea de frumos**, inclusiv prin alcătuiri literare și grădinița cu flori. De fapt, mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a sădit ca o floare în lumea sa, pentru a răspândi mireasma cunoștinței Sale, prin înțeleaptă chivernisire a tot darului investit în mine, iar semințele aducătoare de tot binele să se răspândească spre slava Împărăției Sale. Și încă un gând - crucea pe care mi-a pregătit să o duc in această viață este una conform demnității de fiică a cerului, iar purtarea ei îmi crește tot mai mult aripile cu care voi pleca în Împărăția Sa.
Slavă lui Dumnezeu pentru toți și toate! *Corina*

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-am născut femeie, adică am venit pe lume având în dotare tot ceea ce bărbaților le lipsește într-o oarecare (de multe ori mare) măsură, și anume:

Gingășie molipsitoare și
îmbrățișări de-inimi-topitoare,
ochi subtil pentru frumos și
nebănuite intuiții de folos,
elanuri îmbărbătoare și
tandrețe de-grijă-purtătoare,
inimă naiv-miloasă și firescul
de a face casa „acasă”.

Sunt multe daruri pe care le-am primit, însă cred că **cel mai mare dar al femeii este acela de a găsi prilej de bucurie în toate momentele vieții**... **și ale zilei.** Da, tresaltă inima în tine când simți cum se mișcă pruncuțul în pântece, dar te minunezi și când îți taie calea un fluture rătăcit prin cartier. Te bucuri când soțul tău are o reușită la muncă, însă te bucuri și când intri în casă și vezi că florile de pe masă se asortează cu nuanța perdelelor... Poate părea ridicol, însă iată, ceea ce poate nu înțeleg neapărat bărbații este că micile bucurii ale femeii sunt toate mari! Slavă lui Dumnezeu pentru darurile Sale cu fiecare dintre noi! *Dana*

„Marie”,
Glasul, Glasul
acela nu
se putea uita, El născuse
cu un singur cuvânt în
ființa
ei, eternitatea.

Daniel Turcea

Feminitate versus feminism

DECĂDEREA FEMEII
din rolul de *stăpână* a casei în cel de *roabă* a stupului

Fragment dintr-o conferință din 1941 a lui ***Mircea Vulcănescu***

Trebuie școala să pregătească fetele pentru viața de familie ori pentru viața profesională?

Nietzsche, care nu era un prieten al femeii, a numit **feminismul** acesta masculinizator, **cel mai mare efort de urâțire a femeii de-a lungul timpurilor**. Totuși în istoria modernă au intervenit fapte care impun oarecum femeii o asemenea profesionalizare. Cel dintâi este numărul femeilor, care în mediile orășenești depășește pe cel al bărbaților. E o constatare de ordin demografic. Reacția? Femeia caută, de nevoie, lăturalnic, ce nu află în cămin.

Educația sovietică și educația americană tind către acest tip de formație feminină. Tind spre el, pentru că felul de viață socială respectivă face femeia să trăiască singură, separată de bărbat, și ca întâlnirea ei cu bărbatul să fie întâmplătoare. E aci o servitute pe care o impune femeii condiția specială a vieții de fabrică și de cetate comercială.

Cu toate că acest tip de viață feminină este înfățișat ca o dezrobire a femeii de sclavia căminului și o egalizare a ei cu soarta bărbatului, în fond, nu e vorba decât de **supunerea ei la același gen de robie ca și bărbatul,** de decăderea ei din rolul de stăpână a casei în rolul de roabă a stupului, a uzinei.

În acest tip de societate, femeia nu poate vedea de copii, silită fiind să stea toată ziua-n uzină. Copiii sunt trecuți la leagăn. Masa se ia în cantine. **Conviețuirea se reduce la ceasurile de odihnă și la petrecerea sărbătorilor**. Uzura muncii împiedică femeia să se consacre menajului său. Este însă inutil să protestăm. Profesionalizarea femeii, chiar dacă am socoti-o neprielnică dezvoltării femeii, este un lucru câștigat, asupra căruia nu se va reveni curând.

Femeia să nu-și piardă feminitatea

Ținta educației femeii intelectuale tinde către abilitarea ei într-unul din următoarele rosturi:

I. Definite *în raport cu alții*: în cămin - soție, mamă; sau, în afară: inspiratoare, sau sare a pământului – punând în valoare creațiile altora; ori într-o activitate profesională definită: funcționară, profesoară, doctoriță (arhitectă), devotată misiunilor de ajutorare socială.

II. Creatoare, definită *în raport cu sine*: femeie de știință, artistă, scriitoare.

Dacă deci este greu de prevăzut că se va putea reveni în totul la tipul de viață oriental, al femeii stăpână a casei, al femeii gospodine, soție și mamă de familie, e deci de pretins ca femeia să nu-și piardă feminitatea.

Problema aceasta – dacă educația fetelor trebuie să tindă spre profesie ori spre cămin – mi se pare depășită. Mi se pare depășită în sensul că, oricare i-ar fi soluția, ea nu alterează răspunsul pe care trebuie să-l dăm cu privire la idealul educației feminine. Pentru că totuși problema se pune, să aruncăm o privire asupra ei. **În toate cazurile, femeia trebuie formată pentru a trăi pentru altul**. În idealul educativ al omului de misiune și bărbatul e sortit să trăiască pentru alții.

Există totuși o deosebire mare între bărbat și femeie, sub raportul acestei trăiri pentru altul. Normal, bărbatul muncește pentru altul pe un plan impersonal. Activitatea lui e orientată spre idei, spre abstracții, care intenționează pe alții. **Femeia e orientată spre alții concret**. Într-o viziune concretă, putem spune că omul se definește prin gândul și lucrul său, femeia prin ființele sale. Orientarea ei se îndreaptă spre alții concret. Ca soție, ca mamă, ca inspiratoare, ca mijlocitoare a circulației valorilor, femeia este îndreptată spre ființele concrete.

De aceea, profesionalizarea femeii este o deformare a ei, **femeia nu se realizează în profesie decât suferind în condiția ei de femeie și, de multe ori, cu alterarea profilului ei feminin**. Femeia este orientată spre altul concret, ea se complace nu în intenționarea semenului prin opera de cultură, ci în **contactul sufletesc direct, actual și intuitiv cu alții**. Ceea ce mi se pare caracteristic și vrednic de reținut pentru rezolvarea problemei noastre este *constatarea acestei neautonomii funciare a femeii.*

≈ Răspunsuri de suflet ale unor surori ≈

Pentru ce anume Îi mulţumesc lui Dumnezeu CĂ SUNT FEMEIE ?

Iată-le deschizându-şi inima, unele poate pentru prima dată înaintea tuturor, picurând cuvinte-lăcrămioare, cuvinte înmiresmate, cuvinte sensibile şi totuşi întăritoare, cuvinte-prilej de a ne întreba şi noi pentru ce Îi mulţumim lui Dumnezeu că suntem femei ori că trăim prin şi alături de femei.

Mulţumim lui Dumnezeu, în primul rând, pentru darul vieţii. Dar de ce şi pentru că suntem femei? Poate nu ne-am prea gândit la aceasta. Cred că întâi **pentru chemarea de a fi următoare Maicii Domnului** – Maica Vieţii, purtându-L pururea în gând pe Mântuitorul nostru, aşa cum face o mamă cu copilul ei. Apoi, o parte din noi, pentru bucuria de a fi soţii, căutând să vedem câte daruri ne-a trimis Dumnezeu prin soţii noştri. De asemenea, pentru darul naşterii de prunci, nu doar pentru lumea aceasta (deşi şi asta ne dorim pentru ei – să lucreze pentru slava Bisericii), ci dorind şi purtându-i în rugăciuni pentru a-i naşte pentru Împărăţia Cerurilor. Iar cele care nu sunt soţii sau mame – şi împreună cu ele – să mulţumim **pentru bucuria dăruirii, a slujirii**, căci femeia dă viaţă şi prin aceasta. Să ne ajute Mântuitorul să urmăm Sfintelor Femei Mironosiţe, căutându-L ca pe o zi şi în fiecare zi, dis-dedimineaţă, de la împărtăşirea cu Sfântul Lui Trup şi Sânge şi în cuvântul Scripturii, în cei de lângă noi, şi până în cele mai mărunte lucruri şi lucrări ale noastre. *M.P.*

Mulţumesc lui Dumnezeu **pentru sensibilitatea pe care a pus-o în inima mea,** în inima femeii (cum spunea Părintele - femeia observă şi se bucură de toate din jurul ei). Este o mare mângâiere pentru sufletul meu. *Denisa*

De când particip la catehezele de la şcoala marţială, ne-a explicat Părintele ce înseamnă omul: bărbat şi femeie. Am înţeles că femeia a fost dată de Dumnezeu pentru a-şi ajuta bărbatul. Am înţeles acestea doar după ce am venit în Biserică şi **îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a lăsat femeie**. Când eram în duhul lumii mi se părea că nu e drept ca femeia să aibă şi servici şi familie în grijă. Teoria egalităţii femeii cu bărbatul nu aduce nicio uşurare femeii, nu face decât să-i îngreuneze psihicul. Cu timpul am învăţat că: atunci **când te căsătoreşti mori pe jumătate, când ai copii mori de tot, când eşti bunică te-ai şi îngropat**. Adică atunci când te căsătoreşti ţii cont şi de voia soţului, când ai copii faci totul pentru binele lor şi când eşti bunică nu mai contează ce vrei tu, nu te mai iei în seamă. *NG.*

Cel mai mare dar pe care l-am primit de la Dumnezeu ca femeie, este **acela de a fi mamă**. După ce am născut fiecare copil, m-a cuprins o pace şi un simţământ al împlinirii, cum n-am trăit nici până atunci, nici de atunci încolo. E sentimentul, greu de exprimat în cuvinte, că am atins apogeul trăirii, că, **în afară de relaţia cu Dumnezeu, nu există altceva mai complet şi mai înalt**, nu o stare de extaz, ci de linişte, mulţumire şi împăcare. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest dar, nevrednică fiind! *T.*

Aş putea spune că **ceea ce sunt eu ca femeie se datorează altor femei**. În primul rând mamei mele şi bunicilor mele. În ochii mamei mele m-am oglindit ca fetiţă, ca viitoare femeie. Crescând, am descoperit că şi **mama**, la rândul ei, **se oglindea în ochii Maicii Domnului**, căutând să-i imite purtarea cuviincioasă, răbdarea, blândeţea, grija pentru semeni. Ca femeie, în ciuda slăbiciunilor, am găsit mereu în sufletul meu o resursă de iubire, de răbdare, de înţelegere, lucru pe care Dumnezeu l-a aşezat neîndoielnic, într-un mod tainic în fiecare femeie. *Iustina*

Grea întrebare... S-ar putea să aibă un răspuns simplu: Pentru că... şi punct. Însă puţina, dar concentrata experienţă pe care am trăit-o până acum, mă determină să scriu mai mult. În primul rând **pentru simţirea puternică a iubirii; felul împlinitor al iubirii**. Faptul că, pe pământ fiind, pot simţi iubirea lui Hristos pentru Biserică. **E uşor să crezi Iubirii Mântuitorului Hristos atunci când trăieşti asta**. Pentru că aşa a lăsat Dumnezeu femeia, să fie iubită. Iar apoi, maternitatea. Cred puternic că maternitatea sănătoasă nu se poate naşte decât din Iubire. De aceea, maternitatea, pentru mine, succede iubirea. Cu siguranţă, pot fi mai multe de spus. *Maria*

Da, chiar Îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a făcut femeie. Am avut dintotdeauna convingerea că femeile sunt mult mai sensibile, pacifiste şi cu multă dragoste. **Femeia are multe neputinţe şi frici, dar contrabalansează dragostea**. Zilele trecute am ascultat un interviu în care realizatorul emisiunii pune invitatei întrebarea: „Care este secretul familiei voastre, că sunteţi atât de uniţi?!", iar ea răspunde: „Mama, ea este secretul pentru care familia noastră e atât de unită, ea ne-a unit prin dragostea ei care ne-a insuflat-o mereu." Cred că acesta este **rostul femeii, de a aduce linişte în jurul ei**, bineînţeles numai cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului. Femeia parcă vede cu inima, mai ales atunci când e mamă, e mult mai îngăduitoare, atentă şi binevoitoare. Şi ce bucurie uriaşă a primit femeia de la Dumnezeu, aceea de a purta copiii în pântece, apoi creşterea acestora, care e presărată cu momente de bucurie până la lacrimi! Ca o pânză pe care tot pictezi şi la final te bucuri de toată frumuseţea picturii. Mă bucur şi Îi mulţumesc lui Dumnezeu că sunt femeie şi **nădăjduiesc în ajutorul Lui de a-mi îndeplini rostul pentru care m-am născut femeie în această lume**. *I.*

Până acum nu m-am gândit niciodată dacă sunt cu adevărat bucuroasă că sunt femeie. Pusă faţă în faţă cu această întrebare am început să cântăresc avantajele şi dezavantajele. **Poate niciodată imaginea femeii nu a fost mai alterată decât acum**. În ochii lumii, femeia e prinsă undeva între feminism şi misoginism, e împărţită între femei-mame şi femei care nu au copii, femei gospodine sau femei cu cariere de succes, soţii sau singure, fiinţe slabe, luptate de neputinţe şi frici, sau lianturi puternice ale familiei. Totuşi, dincolo de toate astea, pentru mine, **a fi femeie înseamnă a avea loc în inimă să simţi mai mult**. Dumnezeu ne-a făcut în aşa fel încât să simţim altfel bucuria, să trăim altfel iubirile, fricile, nădejdea, cuminţenia, grija, blândeţea, răbdarea. **A pus în noi linişte şi putere de a odihni, iar, ca să nu pierdem toate astea, ne-a lăsat îndemnul ,,Bucuraţi-vă!".** Pentru aceasta mă simt recunoscătoare că m-a lăsat Dumnezeu femeie pe pământ. *Liana*

La modul general, pentru orice decizie a lui Dumnezeu trebuie să-I mulţumim. Şi nu o să argumentez afirmaţia, considerând redundante toate argumentele gen: suveran, dragoste absolută, etc... . În mod particular, **Îi mulţumesc lui Dumnezeu** că a ales să fiu femeie în primul şi în primul rând **pentru darul maternităţii.** Mamă! Mamă! Mamă! Mai mare DAR decât darul de a fi mamă este darul vieţii veşnice, al mântuirii, al iertării păcatelor prin Jertfa Domnului Iisus Hristos. Atât! Nu există dar mai mare. Dar, mare atenţie! Pe cât de mare este darul, pe atât de mare este responsabilitatea. Şi nu o spun eu, o spune cuvântul Bibliei, în Luca 12:48: *„Cui i s-a dat mult, i se va cere mult şi cui i s-a încredinţat mult, i se va cere mai mult"*. Deci, nici o îndoială: **mare este darul şi în egală măsură răspunderea.** Şi apoi dragostea.... Dragostea pe care Bunul Dumnezeu o pune în sufletul unei mame pentru puiul ei este imensă! Este neegalată! Nu există dragoste mai mare decât dragostea de mamă. Doar dragostea pentru Dumnezeu este şi trebuie să fie mai mare! Noi simţim asta, noi trăim asta, dar din nou, Însuşi Marele şi Bunul Creator spune în Isaia 66:13: *„Cum mângâie pe cineva mama sa, aşa vă voi mângâia Eu"*. Deci... nimic de adăugat! Un gând aş mai vrea să aştern aici: **doresc tuturor oamenilor, şi mie de asemenea, să ajungem să ne aşezăm şi să stăm în braţele Mântuitorului cum stă bebeluşul în braţele mamei**, să avem încredere absolută în Dumnezeu, aşa cum pruncul are încredere totală în mama sa, să-L iubim pe Dumnezeu aşa cum puiul de om iubeşte fiinţa de care este legat pentru veşnicie. *O mamă*

1. Femeile au o *sensibilitate* mai mare decât bărbaţii, cu bune şi cu rele. Pe latura pozitivă văd eu darul: **sensibilitatea le face pe cele duhovniceşti mai „transparente" inimii**. 2. *Copiii - darul lui Dumnezeu*. Femeia poartă, naşte acest miracol. Cea care a fost cândva o Evă, devine maică a Darului. 3. *Naşterea şi creşterea duhovnicească* - nu o covârşeşte oare pe cea trupească? Educatoarele, învăţătoarele - toate sunt femei. 4. Şi mai ales, nu pot să nu mă gândesc la Maica Domnului, la Maria Magdalena, la femeile mironosiţe. **Doar piciorul sfânt al Maicii Domnului a putut topi piatra**! *Daniela*

Aş zice: **pentru momentele în care am fost blândă şi duioasă**! În care am reuşit să dăruiesc asta, doar acele momente au umplut inima mea de o bucurie curată! *Adriana*

Mulţumesc lui Dumnezeu **pentru că pot da naştere de prunci**, prunci creaţi de El în pântecele nostru... *Dorina*

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate, Îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a făcut femeie şi Îi mulţumesc lui Dumnezeu că o am pe Maica Domnului ca model desăvârşit de femeie creştină. Raportându-mă la

